

Stand til at lave noget ordentlig Mad. Vi kan være rolige for, at en saadan Bestemmelse i allerhøjeste Grad vilde fremme et godt Samliv mellem Ægtefællerne.

Til Slutning skal jeg ganske kort omtale nogle af de Paragraffer, som hviler paa rent lægelige Skøn, og i hvilke Racehygiejnen er kommet til at spille en Rolle. Ærede Medlemmer ved, at i Husdyrbruget har man i den sidste Menneskealder i høj Grad draget Nytte af Racehygiejnen og draget Nytte baade af den positive og af den negative Side ved Racehygiejnen. Men man kan selvfølgelig ikke umiddelbart overføre Reglerne for rationelt Dyreopdræt paa Ægteskabslovgivningen, man maa her gaa frem med ret stor Varsomhed. Det viser sig jo ogsaa, at den positive Side af Racehygiejnen — og her spiller Boligspørgsmaalet den allerstørste Rolle — er man slet ikke kommet ind paa ved denne Lovgivning. Man har udelukkende holdt sig til den negative Side af Racehygiejnen: saa vidt muligt at hindre daarligt Arvestof fra at deltage i Formeringen. Der er nu først §§ 12—14, der omhandler Slægtsforhold som Hindring for Ægteskabet. Her fastslaar Retslægeraadet — jeg kan i saa Henseende henvise til Bilag 1 —, at Indavl i og for sig ikke har nogen uheldig Indflydelse, naar blot vedkommendes Stammer er fuldstændig sunde; men senere hen i Retslægeraadets Betragtninger i samme Afsnit omtales det, hvorledes man indenfor de consanguine Ægteskaber finder et uhyre Procentantal af vore blinde og ikke mindre end 30 pCt. af vore døvstumme. Jeg maa derfor være glad ved, at Retslægeraadet fælder sin Dom, ikke efter sine teoretiske Betragtninger over Indavl, men ud fra Livets sørgelige Erfaringer og derudfra fastslaa en Række Bestemmelser mod nærbeslægtedes Indgaaelse af Ægteskab. Retslægeraadet gaar i sine Krav endnu længere frem, end Kommissionen har vovet at gaa, idet det har indstillet, at ogsaa Giftermaal mellem Fætter og Kusine, mellem Helsøskendes Børn, bliver nægtet, i alt Fald kun tilladt ved særlig Dispensation. Jeg føler mig ganske overbevist om, at man, hvis man fulgte Retslægeraadet, vilde gavne Samfundet i betydelig Grad. Jeg vilde absolut ikke kræve fuldstændigt Forbud mod Helsøskendebørns Giftermaal; men om Fætre og Kusiner blev tvunget til at tænke sig en ekstra Gang om, inden de indgik Ægteskab, vilde det være til uhyre Gavn.

Med Hensyn til § 10 skal jeg ligesom Venstres Ordfører henlede Opmærksom-

heden paa den lange Række Erklæringer i Bilagene til Gunst for absolut Forbud mod, at sindssyge indgaar Ægteskab. Jeg tror, det er umuligt at finde noget rationelt Princip, hvorefter man kan trække Grænsen mellem de sindssyge, som maa gifte sig, og de sindssyge, som ikke maa gifte sig. Med Hensyn til en nærmere Definition af sindssyge, mener jeg, at ved sindssyge maa forstås de utilregnelig sindssyge. Der findes en Gruppe af sindssyge, hvorunder hører f. Eks. alle Genier.

Jeg skal i denne Sammenhæng minde om, hvorledes man netop i denne Tid har ført lange Diskussioner om Grundtvigs Sindssygdømme. Man vilde dog ikke nægte ham at gifte sig, ligesom man ikke vilde nægte Genier at gifte sig. Jeg tror derfor, det vilde være korrekt, om man i § 10 fastslog, at ved sindssyge forstod man de utilregnelig sindssyge. Man kunde da gaa til absolut Forbud mod sindssyges Ægteskab. Saadanne Ægteskaber bør forhindres baade af Hensyn til Afkommet og af Hensyn til den meget ringe Udsigt til et taaleligt Forhold i Ægteskabet.

§ 11 omfatter Syfilis og andre Kønssygdomme. Jeg tror ikke i mindste Maade paa Nyttens af i denne Sammenhæng at lovgive paa dette Omraade, og naar jeg skal begrunde denne min Anskuelse, skal jeg gøre opmærksom paa, at ikke i en eneste udenlandsk Ret finder man Bestemmelser om Kønssygdomme som Ægteskabshindring. Der er en almindelig kendt Sætning, som siger: quivis syphiliticus mendax, det er udlagt: Enhver Syfilitiker lyver. Med Hensyn til de Erklæringer, en saadan Syfilitiker afgiver, maa man gaa frem med den allerstørste Varsomhed.

Med Hensyn til hele § 11 maa jeg henlede Opmærksomheden paa det ganske fortrinlige Indlæg i Bilag 9, som jeg mener, at Frk. Reinhardt maa være Forfatterinde til. Her giver Dansk Kvindesamfundets Repræsentant en ganske udmærket Beskrivelse af den uhyre Skade og uhyre Fare ved baade Syfilis og Gonorrhoe, men har ogsaa forstaaet paa en udmærket Maade at komme den Tankegang til Livs, at en Mand og Kvinde, inden de indgaar Giftermaal, skulde gøres til Genstand for en obligatorisk Lægeundersøgelse. Hele denne Tanke om en obligatorisk Lægeundersøgelse med Hensyn til Kønssygdomme inden Ægteskabs Indgaaelse kan jeg ikke noksom fordømme. Dels er en saadan Undersøgelse ganske værdiløs, dels er den ganske hensynsløs overfor mindst 90 pCt. af de unge Kvinder. Gaar man saa til at